

Josep Piera, parlar de gran amb l'orgull de jove

El dimecres 25 d'octubre, la Nit Estellés obria la darrera setmana del Tocats de Lletra. I ho feia amb les paraules de Josep Piera, conversant amb Àngels Gregori a l'Espai Òmni, tot plegat dos saforencs lluminosos ?de Beniopa i d'Oliva? al captard de la nostra ciutat.

Joan Closas

Piera, poeta, narrador i traductor,enguany acaba de rebre el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, en una trajectòria fecunda de més de mig segle, aleshores que havia començat a escriure en castellà, potser perquè «ningú no m'havia dit que la nostra llengua domèstica podia servir per a la poesia, com ningú ens va explicar mai qui era el senyor Ausiàs March que donava nom a l'institut, a qui adjudicàvem un possible parentiu amb els March de la banca». L'home, que sempre ha detestat seguir les normes que d'altres marquen, arriba als 76 anys i ens amolla: «Els versos són el resum d'una vida». N'ha passat de tots colors i en tot aquest temps constata que el país ha canviat, «però potser no ben bé com ens hagués agradat. Si a l'espanyolisme polític ja li costa comprendre la realitat catalana, la de València encara més! ¿Per què ens empenyem a usar una llengua que ja fa cinc-cents anys que diuen que a ningú no aprofita?». Àngels Gregori rebla: «Ara torna la València de Vox i el PP, obsedits a detectar agents pancatalanistes!». Després vindran dos excursos per celebrar Ausiàs March, l'un, i l'altre per

arribar a sant Ignasi i la seva amistat amb el duc de Gandia. «La companyia de Jesús ha estat model d'organització fins i tot per al partit comunista! A mi em faria il·lusió de visitar la Cova, però avui no pot ser, un altre dia, que ara ja és tard!». I abans Piera no emprengui noves digressions, Àngels Gregori se li adreça resolta amb un llibre obert, quasi esqueixat: «Pep, ara que et tenim aquí, comencem amb la lectura d'Estellés?». I Josep Piera compleix disciplinat -«M'ha dit, "Ilix en un to emfàtic, pamfletari..." com si fos un Neruda o levtuixenko»- i arrenca amb el deix d'una persona gran però que conserva tot l'orgull de qui va ser de jove per recitar-nos: "Assumiràs la veu d'un poble, / i serà la veu del teu poble, / i seràs, per a sempre, poble...". En acabat vindran d'altres lectures d'Estellés espontànies entre els presents, que es veuran rematades per l'aigua de València que l'equip d'Òmnium ofereix. Josep Piera i Àngels Gregori signaran un munt de llibres, i només al final, abans d'abaixar la persiana, la poeta d'Oliva ens repta: «L'any vinent hi tornem, però recuperant el soparet, eh?». Piera assenteix convençut i, potser -un any passa tan aviat!- fins i tot pensa que podria arribar-se a la Cova del de Loiola...